



ספּוּרִים לְשַׁבָּת
מִדְרָכּוֹ שֶׁל הָרַב מְרַדְכֵי אֱלִיָּהוּ זְצוּק"ל
עַל פִּי מְסֵלֶת יִשְׂרָאֵל



סיפורים לשבת
מגדולתו של הרב מרדכי אליהו זצוק"ל
על פי מסילת ישרים

הליכה של קדשה - זהירות בכבודה של תורה

או אז הרב במבט אוהב ומאיר,
את צעדיו כבר החל להחיש.
לכבודה של תורה, בקדשה נזהר
ואל התהלכה מיד נמחר.

ראו זאת כל תושבי השכונה
מזקו ועד טף, כל איש ואשה
ואל התהלכה בלם הצטרפו,
אם הרב כן צועד..
ודאי גם הם יוכלו.

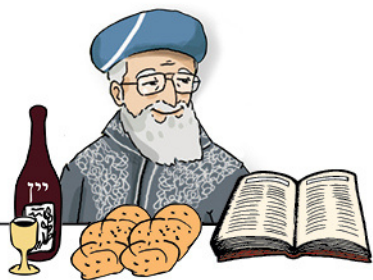
ובזכות הזהירות בקדשתה של תורה
קדוש השם נחרט בכל פנה בשכונה.
ולדורות עוד יזכרו הבנים והאבות,
יספרו האמהות והשכנות...

בי עצמתי של התהלכה
לכבודה של תורה
ממשיכה עוד להשפיע..
ממשיכה המנגינה...

שנים אחדות לפני פטירת הרב.
שבחו כבר לא היה כל כך אזור במתניו.
הזמן הרב אל הכנסת ספר תורה
במושב סביון - לכבודה של תורה.
הרב, עם נהגו המסור אל המארג הגיע
ומאורו העצום על בלם השפיע.

בשסימו את כתיבת האותיות,
ברקע החלו להשמע המנגינות,
התארגנו בלם לצאת לתהלכה
במובן, להכנסת ספר התורה

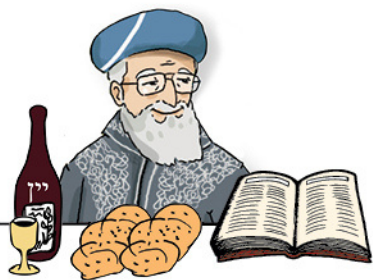
אז נגש מנחם בן משיח, תושב השכונה
בשקט לחש אל כבוד הרב ביראה
"הדרך של הכנסת ספר התורה,
בשני קילומטר.. היא ממש ארבה,
לבריאות הרב היא בודאי לא המלצה.
שמא את הרב - הנהג ברכבו אז יסיע
והצבור לאטו ילך לו - עד שיגיע..



הליכה של קדושה - זהירות בכבודה של תורה



סיפר מנחם בן משיח: שנים אחדות לפני פטירת הרב מרדכי אליהו זצ"ל הכנסתי ספר תורה, לבית הכנסת "ישמח משה" בסביון, שם אני גר. הרב זצ"ל כיבד אותנו בנוכחותו וכתב אות בתורה. יצאנו עם התהלכה מביתי, והמראה היה מרגש מאוד. העיר סביון לא ידעה אירוע שכזה מימיה. לפני שיצאנו אמרתי לרב: אתה יודע שהמרחק מפה לבית הכנסת אליו מכניסים את ספר התורה הוא כשני קילומטר, אז אולי יהיה קשה לרב ללכת ברגל וניסע במכונית. השיב לי הרב: אנחנו נלך ברגל ביחד עם כל הקהל. וכך הלכנו כל הדרך עם ספר התורה ויחד עם הקהל הרב לבית הכנסת. וכך התגדל כבוד ה' בעיני הציבור שגר בסביון, שלרובו הגדול כבוד התורה פחות מוכר.



זהירות בכבודו של נער צעיר

חשך קסום בשמים, ממנו מציצים הפוכבים.
הרחובות במבגרים וילדים מלאים.
ליל שבועות, היום הקדוש
הרב מרדכי אליהו, מבית פנסת
לבית מדרש- יעמד וידרש.
מעמיק בעיון, ומעיר לבבות
מחבר את כלם ללמוד ליל שבועות.

"שבת שלום וחג שמח" - באורו המיוחד ברוך וקרא.
שבועות הנה גם שבת כפי שבחמש ויקרא
"עד ממחרת השבת תספרו חמשים יום"
כך שנתן בהחלט לומר ולברך "שבת שלום".
ובנוסף, כבר מיום רביעי לכבוד שבת מתכוננים
כך ש"שבת שלום" לומר היום, זה יכול ממש להתאים.

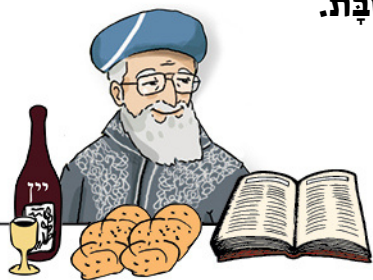
בשעה ארבע לפנות בקר, בשהרב מקף בעשרות תלמידים,
עמדתי מהצד.. ורציתי גם לחסות בצל אחד מהגדולים..
בהתרגשות ובשמחה עמדתי מול כלם:
"שבת שלום כבוד הרב" אמרתי בקול רם..

מאז ועד היום.. אני נזכר בחויה
איזו זהירות- רק לא לגרם לבושה.
את הבלבול הפך הרב לשעור לחיים
גם אני למדתי וכך גם כל הסובבים.

אוי.. מה קרה לי.. היום יום רביעי... חג שבועות.. לא שבת...
עמדתי לי בצד בבושה..
ועוד תלמיד שלא נזהר.. הדגיש מול החבורה.
הרב, יום רביעי היום לא שבת..
אף הרב פנה אלי בחם והישיר אלי מבט.

תמיד בספר פנים יפות להשיב,
ולהזהר בכבודו של כל אדם

וכן... כבר מיום רביעי נתן להתכונן לשבת.
והעקר שישמחו בה כל בן ובת..



זהירות בכבודו של נער צעיר



כשאור הזרקורים מופנה אליך אתה יודע שאתה צריך לחייך ולהיות נחמד. מה קורה בשהשעה 04:00 לפנות בוקר והעברת במשך שעות שיעורי תורה לאלפי אנשים?

בחג השבועות לפנות בוקר, בהיותי כבן 13, בעודי צועד לתפילת ותיקין בכותל, ראיתי את הרב מרדכי אליהו זצ"ל הולך לכיווני כשמסביבו תלמידים רבים. התרגשתי מאוד. איזו זכות זו לראות את אחד מגדולי הדור בחג מתן תורה!

ניגשתי לרב בהתלהבות, ואיחלתי לו בהתרגשות ובקול רם "שבת שלום". לקח לי שנייה כדי להיזכר שבכלל לא שבת היום. אנו כעת בחג השבועות שחל ביום רביעי.

הייתי נבוך מאוד. ממש פאדיחה. אך הרב אליהו הסתכל עלי בחיוך והשיב: שבת שלום, וחג שמח! אחד מתלמידי הרב ביקש להעיר את תשומת לבו ואמר לו בידענות: הרב, היום רק רביעי, עדיין לא שבת. ענה הרב לתלמידו: כתוב על שבועות שהיא שבת. "עַד מִמָּחָרֶת הַשָּׁבֹת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהַקִּרְבָּתָם מִנְּחָה חֲדָשָׁה לָהּ" (ויקרא כ"ג, טז). ומלבד זאת כבר מיום רביעי ראוי להתכונן לשבת.

מאז ועד היום כשאני נזכר בכך אני חושב לעצמי: איזו גדלות מצד הרב! במקום לגרום לילד בן 13 בושה על שהתבלבל בדבר כל כך פשוט, הוא העצים את הבלבול הרגעי והפך אותו לשיעור לחיים.

גם אני, כמו יתר הנוכחים, למדתי את השיעור שלי: תמיד להשיב בסבר פנים יפות, ואף פעם לא להלבין פניו של אדם. וכן, כבר מיום רביעי מותר להתרגש מכך ששבת קודש עומדת בפתח!

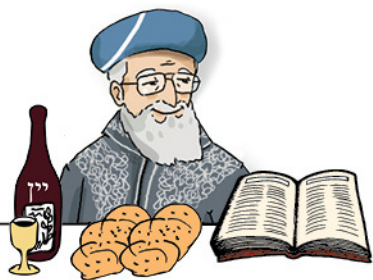


הצילני מעסק רע

סיפר הרב ארז אפשטיין מכוכב יעקב: באחד הימים ראיתי פרסום בעיתונות על יחידות נופש בהר מירון, שניתן להשכיר לשבוע אחד מדי שנה. הפרסום נראה משתלם מאוד והוזכר בו שמו של קבלן יהודי מפורסם. החלטנו לשאול את הרב מרדכי אליהו זצ"ל האם כדאי לנו לרכוש את היחידות הללו. השיב לנו הרב: "למה אתם שואלים אותי? שאלו את הקבלן".

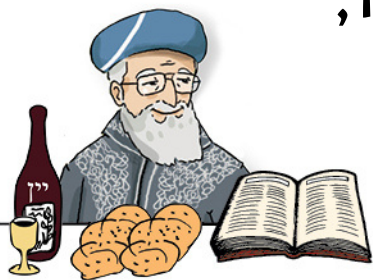
עשינו כדברי הרב והגענו למשרדו של הקבלן, שהפתיע אותנו באומרו כי מדובר בנוכלות וערבבו את שמו בפרסום ללא ידיעתו. הוא הזהיר אותנו שלא נתפתה לרכוש את היחידות כי בכך נשים את כספנו על קרן הצבי!

כל זה אירע ביום שישי בבוקר, והקבלן תמה כיצד תפסנו אותו בדיוק באותן שתי הדקות בהן הגיע למשרד כדי לקחת משהו ולצאת. בדרך כלל הוא לא נמצא במשרד ביום הזה. הרגשנו שעצתו של הרב שמרה עלינו מביצוע עסקה מפוקפקת.



חֲבִי כְּמַעַט רָגַע

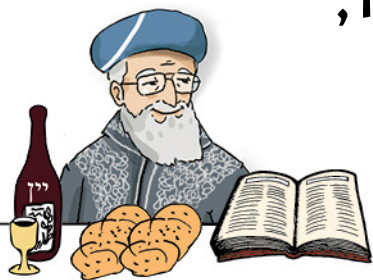
סיפר הרב חיים סוויסה: לילה אחד ליוויתי את הרב זצ"ל לביתו מאירוע מסוים. השעה היתה 1:00 בלילה כשהרב נקש על דלת ביתו, אך לא היה מענה. נראה שהרבנית נרדמה ושכחה להוציא את המפתח מחור המנעול. לאחר זמן ממושך הבנתי שאי אפשר להשאיר את הרב מחוץ לביתו בלילה ואין מנוס מלהזמין מנעולן מומחה שיפרוץ את הדלת. בעודנו ממתינים למנעולן, בעבור 45 דקות מאז נקשנו על הדלת לראשונה, הרבנית התעוררה משנתה ופתחה את הדלת. מיד כשנפתחה הדלת, בירך אותה הרב במאור פנים ובנחת, כאילו לא חיכה בחוץ שעה ארוכה בשעת לילה מאוחרת: "שלום הרבנית, מה שלומך?" והרבנית שואלת במתח קל: "אבא, חיכית בחוץ?" אך הרב השיב בקלילות: "לא, הרגע הגענו". הרב לא העיר לרבנית מדוע לא השאירה לו מפתח או מדוע לא פתחה לו את הדלת במשך שעה ארוכה. העיקר לתת הרגשה טובה לנוות ביתו שהכול בסדר, בלי שום מילה על מה שעברנו בשעה האחרונה. כעבור כמה דקות הגיע המנעולן, שילמנו לו את דמי עבודתו והוא חזר כלעומת שבא. גם אני חזרתי לביתי, מתפעם עוד יותר מגדולתו של הרב, שהכרתי תמיד, אך הלילה נוסף לה נופך מיוחד.



חכי כמעט רגע



סיפר הרב חיים סוויסה: לילה אחד ליוויתי את הרב זצ"ל לביתו מאירוע מסוים. השעה היתה 1:00 בלילה כשהרב נקש על דלת ביתו, אך לא היה מענה. נראה שהרבנית נרדמה ושכחה להוציא את המפתח מחור המנעול. לאחר זמן ממושך הבנתי שאי אפשר להשאיר את הרב מחוץ לביתו בלילה ואין מנוס מלהזמין מנעולן מומחה שיפרוץ את הדלת. בעודנו ממתינים למנעולן, כעבור 45 דקות מאז נקשנו על הדלת לראשונה, הרבנית התעוררה משנתה ופתחה את הדלת. מיד כשנפתחה הדלת, בירך אותה הרב במאור פנים ובנחת, כאילו לא חיכה בחוץ שעה ארוכה בשעת לילה מאוחרת: שלום הרבנית, מה שלומך? והרבנית שואלת במתח קל: אבא, חיכית בחוץ? אך הרב השיב בקלילות: לא, הרגע הגענו. הרב לא העיר לרבנית מדוע לא השאירה לו מפתח או מדוע לא פתחה לו את הדלת שעה ארוכה. העיקר לתת הרגשה טובה לנוות ביתו שהכול בסדר, בלי שום מילה על מה שעברנו בשעה האחרונה. כעבור כמה דקות הגיע המנעולן, שילמנו לו את דמי עבודתו והוא חזר כלעומת שבא. גם אני חזרתי לביתי, מתפעם עוד יותר מגדולתו של הרב, שהכרתי תמיד, אך הלילה נוסף לה נופך מיוחד.



שומר דלתות ישראל



סיפר אייל כהן מירושלים: לפני כמה שנים חזרתי מההילולה של הרב זצ"ל, וביציאה מבית העלמין תפסתי טרמפ בבקשה להגיע איתו לכביש הראשי. תוך כדי נסיעה שוחחתי עם נהג הרכב על אודות הרב, וזכיתי לשמוע ממנו סיפור אישי שלו עם הרב שטרם סיפר לאיש. אותו נהג סיפר לי שהוא נהג להשתתף מדי פעם בשיעורים שמסר הרב בימי שני בקריית משה. באחד הימים, לאחר שיפוץ שערך בביתו, החל לסבול מכאבי ראש חזקים. הוא פנה לרופאים, אבל אלה לא הצליחו למצוא את מקור הבעיה. אחד האנשים איתם דיבר יעץ לו לפנות לרב מרדכי אליהו, אך הוא לא עשה כן בתחילה. רק משהבירור הרפואי לא צלח החליט בכל זאת לפנות לרב כדי לבקש את עצתו וברכתו. כאשר הגיע לרב, ביקש ממנו הרב שיביא איתו את מזוזות ביתו. הוא ניסה להסביר שרק לאחרונה ערך שיפוץ בבית ודאג למזוזות מהודרות, אך הרב לא התרשם מדבריו וחזר על בקשתו. כאשר הגיע אותו אדם עם המזוזות הסיר הרב את הניילון שעטף אותן והראה לו כיצד החומר של נייר העטיפה מחק את השם שכתוב בצד החיצוני של המזוזות. "לך אל הסופר ובקש ממנו לחדש את הכתב, והפעם שיעטוף בניילון אחר", הורה לו הרב. לאחר שעשה כן נעלמו כאבי הראש באופן פתאומי, ללא שום טיפול, ממש כשם שהופיעו.



משתיקה לא מפסידים



סיפר דורון גלבוע דאום: פעם נפגעתי מעמיתים לעבודה וכתבתי לרב את הדברים במכתב. הגעתי לביתו של הרב, אבל המתינו לו אנשים רבים שקבעו תור מראש ולא הצלחתי להיכנס לחדר של הרב, והצטערתי על כך מאוד. הרבנית, שראתה את צערי, לא יכלה לעזור לי, אבל לקחת ממני את המכתב למסור לרב. למחרת בערב, כשחזרתי מחתונה של חבר, הפלאפון מצלצל ועל הקו נשמע הקול: "שלום, מרדכי אליהו מדבר". האמת שנבהלתי ממש ואף גממתי מהתרגשות, אך הרב המשיך בדבריו: "קראתי את מכתבך מתחילתו ועד סופו", והוא בירך אותי ברכות רבות. לסיום הוסיף משפט כל כך חשוב: "תמשיך לשתוק, שתיקה אף פעם לא הזיקה". כמובן שהחיזוק היה משמעותי לי עד מאוד.

